

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 124. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004319319408/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

tosset nok til at troe det, og tit og mange Gange ere de mere elendige, hvis det skulde hælde sig, at der stod et Ord om dem i Avisen, end kanskee en anden En vilde være, om saa skulde arrivere sig. – Og ligesaa er det med det, de siger: at det er Løgn og Sludder, Alt hvad der staaer i Bladene, og at der ikke er sandt Ord i det. Det er heller ikke saa i sig selv; – at der kan være Et og Andet, som kan være Løgn og Parabel, det vil jeg aldrig modsige; men at det Meste er sandt og har sin Rigtighed, det er Noget, som jeg da troer er baade vist og sikkert.»

Christian, som under denne Udtalelse gjentagne Gange havde tilkjendegivet sit Bifald ved at nikke med Hovedet, svarede nu: »Du har fuldkommen rigtig opfattet Journalistikens Væsen og Betydning, Thomas! Det vil derfor maaskee ogsaa kunne interessere Dig, og kanskee ligeledes Conrad, at høre et Par Smaastykker, som i en noget anden Retning berøre Journalistens Stilling. Saaledes dette:

»Vi ville ikke sige, at vi, siden vi toge Journalistens tunge og ansvarsfulde Kald paa vore Skuldre, ikke stundom skulde have grebet feil, eller gjort os skyldige i menneskelige Vildfarelser: sliq formastelig Tanke være langt fra os! – Men Eet tør vi hævde os; i Eet vige vi Ingen: i Villiens Reenhed, urokker Troskab og brændende Nidkærhed for den hellige Sag, til hvis Banner vi have sluttet os!»

Fremdeles, som det hedder her i det andet Stykke:

»Vi vide det, at vort Kald indeholder mange Fristelser; at den Magt, som er lagt i vore Hænder, vel ofte kunde lokke til Misbrug; at den af mange af vore Samtidige, desværre! er bleven misbrugt; – men vi vide det ogsaa, at som vi aldrig have skyet at see vred Stormand under Øie, naar han traadte Smaamand paa Nakken, saa have vi heller aldrig villet, og skulle aldrig ville, saare den Værgeløse, den, som ligger slagen paa Feltet, – skulde han end have vist sig som vor bitreste, vor uforsonligste, vor uretfærdigste Fjende. – Ulykken være os hellig!» – –

»Men roser Du nu ikke her Dig selv temmelig stærkt?» spurgte jeg.

»Man maa vel gjøre Forskjel mellem Selvroes og Selvfølelse,« svarede Christian.

»Men det vilde dog falde bedre, hvis en Anden havde sagt det, Du nu læste.«

»Ja, hvem skulde vel det være?» sagde Thomas. »Ikke er der Nogen